

Con Trẻ

Triệu Hi Chi

DESIGNED BY HỘI NHIỀU CHỮ

Mục lục

Văn Án

Chương 1: Hạp Gia Yến

Chương 2: Tai Vách Mạch Rừng

Chương 3: Âm Ngữ

Chương 4: Cuộc Hẹn

Chương 5: Suối Nước Nóng Ly Sơn

Chương 6: Thạch Ung Cốc

Chương 7: Cá Chép Nhà Nghèo ...

Chương 8: Tuyển Chọn Văn Võ...

Chương 9: Người Làm Luật...

Chương 10: Kế Trương Lương...

Chương 11: Số Tứ Trụ...

Chương 12: Trường Danh Bảng

Chương 13: Con Đường Phía Trước

Chương 14: Ti Thí Nơi Giáo Trường

Chương 15: Núi Trên Vai

Chương 16: Sĩ Thứ Phân Tranh

Chương 17: Trực Giám Khoa...

Chương 18: Năm Vĩnh An...

Chương 19: Tết Thượng Nguyên

Chương 20: Dòng Máu Anh Hùng...

Chương 21: Nghe Tiếng Hạc Kêu...

Chương 22: Hựu Nhất Thôn...

CON RỄ

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Văn Án

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hăn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hăn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chút cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đìu hiu, tiền trong túi cũng đìu hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điểm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưới con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thú kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hạp Gia Yến

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hằm thảy rằng, với họ, lòng tốt của hằm chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chú cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đừu hiu, tiền trong túi cũng đừu hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rể trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rể ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điếm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưỡi con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khóe môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tai Vách Mạch Rừng

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chút cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đừu hiu, tiền trong túi cũng đừu hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rể trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúí hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rể ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúí hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cú ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điếm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưới con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Âm Ngữ

Chu Đình Tá vốn định mở miệng, thấy hành động ra dấu của Vương Phu Nam, đành ngoan ngoãn lặng im.

Thiên Anh dường như cũng ý thức được việc mình vừa nói những điều không nên nói, hai tay xoa xoa, bày ra dáng vẻ đáng thương ý bảo Hứa Tắc đừng nên trách nàng.

Hứa Tắc lại thản nhiên trả lời nàng: "Cũng không phải ta sợ, chẳng qua thấy có chút mất mặt. Cơ thể ta như thế này, để người ta nghiệm thân chẳng há sẽ bị chê cười hay sao, ta quả thực rất ngại. Huống hồ thi chế khoa khó như vậy, ta không có bản lĩnh đó. So với việc ném đi thể diện mà chẳng được gì, thôi thì cứ chờ kết quả tuyển chọn vậy."

Thiên Anh nghe Hứa Tắc nói xong, cố nhịn để không bật cười thành tiếng.

Hứa Tắc so với đám đàn ông đúng là khó coi, vừa lùn vừa gầy, tóc muối tiêu, da thì trắng trẻo, rất hợp với câu "Nam sinh nữ tướng", có nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy kỳ quặc.

Vừa nãy Thiên Anh nhất thời hồ đồ, thiếu chút nữa lỡ lời, vậy mà người này vẫn còn có thể thản nhiên đáp lại, người ngoài nghe có thể tin, người tinh ý hẳn sẽ thấy "giấu đầu hở đuôi".

Thiên Anh là một trong số ít người biết giới tính thật của Hứa Tắc, cảm thấy lời giải thích buồn cười của Hứa Tắc đúng là vẽ rắn thêm chân. Nàng nói: "Có thể mặt mũi đáng dấp so với bọn họ không được anh tuấn,

nhưng chàng so với họ lại thông minh hơn, gầy một chút lùn một chút thì có sao?"

Hứa Tắc dùng đũa đâm một chiếc bánh rán: "Nàng ngây thơ quá, tất nhiên là cơ thể so với mặt mũi quan trọng hơn nhiều."

"Ai bảo thế?!" Thiên Anh tỏ vẻ không tin, "Ta thà ở với người mặt đẹp cơ thể bình thường, còn hơn ở cùng một chỗ với người sức khỏe tốt mà mặt mũi xấu xí."

"Tiếc là, tư tưởng triều đình lại ngược với nàng. Tuyển chọn tứ tài, Thân Ngôn Thư Phán, Thân là tuyển người cao lớn mạnh khỏe, Ngôn là tuyển người có tài ăn nói, Thư là nét chữ đẹp đẽ cứng cáp, Phán là cách quản lý sắp xếp công việc hơn người. Thế cho nên, vị trí quan trọng nhất chính là, thân hình khôi ngô hùng tráng." Hứa Tắc bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

"Thật sao?"

"Dĩ nhiên."

"Aizz, thân hình cao lớn." Thiên Anh nhìn Hứa Tắc một cái, quả thực kém xa so với yêu cầu, liền an ủi: "Đừng nản chí, chàng vẫn đạt được ba tiêu chí sau mà, vậy mới nói tài năng mới là quan trọng nhất!"

"Có được hiền phụ tri kỷ như Thiên Anh, Hứa mỗ chết cũng không tiếc, nào cùng uống một ly."

"Uống cái đầu người ấy!" Hiền phụ Thiên Anh giằng lấy ly rượu từ trong tay Hứa Tắc, "Trên đầu còn có vết thương đó, không muốn để lại sẹo thì kiềm chế chút cho ta."

Hứa Tắc liền ngậm miệng.

Xem ra hiền phụ cũng có lúc hung hãn, đành thôi vậy.

Nhưng hiền phụ dù sao cũng là hiền phụ, vừa hung dữ như vậy đã cau mày lo lắng: "Tối nay chỉ sợ không thể về nhà, ta lại quên không mang thuốc, phải làm sao đây?"

"Chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại." Hứa Tắc thờ ơ nói.

"Không bôi thuốc sẽ để lại sẹo đó!"

"Có sẹo cũng tốt, nhìn sẽ hung dữ một chút!"

"Chàng lúc nào cũng vậy, cái gì cũng ngại ngần, hôm nay bị người ta nói như vậy cũng không thèm để ý, bực nhất là Tam bá mẫu cứ thích gây chuyện."

"Người ta cố ý gây chuyện thì cứ tùy tiện nghe là được rồi, nếu để bụng mới là trúng ý bọn họ, 'lẽ' đó của họ ta không nhận là xong." Hứa Tắc ăn chút cháo quả hạnh rồi nói tiếp: "Huống chi hôm nay Tam bá mẫu không phải vô duyên vô cớ mà nhắm vào ta, Thập Cửu lang và ta gần đây có chút chuyện, cho nên cũng khó tránh khỏi..."

"Hóa ra bà ấy bất bình giùm con trai, Thập Cửu đệ và chàng thì có chuyện gì được? Hãn ở Nam nha còn chàng ở Bỉ bộ, bắc tám cái sào tre cũng không tới a."

"Vậy mới nói, kể ra thì dài dòng lắm, lúc khác ta kể nàng nghe." Hứa Tắc ăn nốt miếng cháo quả hạnh, nhận lấy khăn tay Thiên Anh đưa để lau miệng, thuận tay lại sờ lên vết thương trên đầu.

"Đau không?"

"Một chút."

"Không biết trong tiệm có thuốc trị thương không để ta đi mượn, lúc này tiệm thuốc cũng đóng cửa hết rồi."

Thiên Anh nhìn bốn phía đang định kêu tiểu nhị tới, bên kia bình phong Vương Phu Nam vẫn im lặng nhưng chợt đưa tay lấy ra một hộp thuốc nhỏ bằng đồng từ trong ngực.

Chu Đình Tá cười cười nhìn, liền quay đầu vẫy tay gọi tiểu nhị tới.

Nhưng bên kia lại có tiếng Thiên Anh lẩm bẩm: "Ta nghĩ ở đây cũng không có thuốc trị thương đâu. Ở này, vẫn còn hai cái bánh kìa, chàng mau ăn đi, đừng có lãng phí."

Hứa Tắc lại cúi đầu ăn tiếp. Thiên Anh nói: "Nói đến thuốc trị thương lại nhớ, hồi bé Thập Thất lang đưa ta đi chơi bị bọn trẻ lớn hơn bắt nạt, còn bị bể đầu chảy máu. Sau đó được đưa về nhà, lão thái thái một bên đưa thuốc trị thương cho Thập Thất lang, một bên mắng mỏ dạy dỗ ta lâu thật là lâu! Sau đó bỏ ta lại chỗ mẹ ta, chỗ đó thì có thuốc gì tốt chứ? Thế nên ta thì bị sẹo còn Thập Thất lang thì không còn một vết gì cả." Nàng vừa nói vừa vén tóc: "Đây này."

Một vết sẹo không nhỏ không lớn ở trên trán, nếu không phải có tóc che đi, quả thật nhìn sẽ rất xấu.

"Cho nên, từ đó về sau, ta không thèm nói chuyện với Thập Thất lang nữa."

"Đến mức đó sao?"

"Chàng còn không hiểu ư? Là ghen tị đó." Thiên Anh nói, "Ghen tị hẳn đầu thai đúng lúc đúng chỗ, mà ta vốn tính nhỏ mọn, lại càng ghét hẳn, ta nghĩ tới lúc chết cũng không thèm qua lại với hẳn luôn ấy chứ."

"Lúc đó hẳn có xin lỗi nàng không?"

"Hắn ranh mãnh lại kiêu ngạo như vậy, sao có thể nhận lỗi với ta được." Thiên Anh tức tối, "Không nói tới hắn nữa, đang yên đang lành, nhắc tới lại khiến người ta bực bội!"

"Đúng là bực bội thật, để lần sau có cơ hội ta sẽ đánh hắn thay nàng, đừng tức giận."

Thiên Anh mặc dù không tin lắm, nhưng vẫn hoang tưởng: "Được! Chàng tốt nhất đem đánh hắn rụng hết răng không đứng lên nổi nữa thì thôi, để cho hắn phải van xin chàng 'Đừng đánh ta, đừng đánh ta, ta sai rồi, để ta đi nhận lỗi với Thiên Anh, đừng đánh ta, mau dừng tay', còn phải để lại sẹo trên đầu hắn nữa!"

Hứa Tắc vẫn một mực bình tĩnh, lúc này nghe Thiên Anh si tâm mộng tưởng, lại nghĩ lại lúc trước gặp Vương Phu Nam ở cổng thành, không khỏi so sánh hình ảnh trong tưởng tượng của Thiên Anh "mặt dày khổ sở liều mạng xin tha thứ" với hình ảnh Vương Phu Nam mà nàng thấy "Ôn nhu mà lạnh lùng, tiêu sái lại đẹp trai", nghĩ tới đó không nhịn được bật cười thành tiếng.

Bên kia hai người toan tính vui vẻ, bên này Chu Đình Tá cười đến sắp ngã khỏi bàn, chỉ có một người mặt không biến sắc, vẫn ngồi ngay ngắn, chính là Vương Phu Nam.

Vương Phu Nam vốn định đưa hộp thuốc trị thương lại nhét lại vào trong áo.

Chu Đình Tá thấy vậy, đang định cười tiếp, nhưng Vương Phu Nam lại gõ nhẹ mặt bàn, dùng thủ ngữ ra dấu với hắn: "Lấy thuốc của huynh ra."

Hai người đều vào quân ngũ từ nhỏ, cùng có thói quen mang thuốc theo người, cũng đều luyện tập thủ ngữ trong quân đội. Chu Đình Tá nghiêm túc nhìn động tác tay của Vương Phu Nam, xác nhận mình không

hiếu sai, cuối cùng than thở một tiếng, lấy hộp thuốc mang theo trên người đặt lên bàn.

Kết quả Vương Phu Nam lại chỉ chỉ về phía tiểu nhị đứng cách đó không xa, Chu Đình Tá không thể làm gì khác hơn là cầm chiếc hộp đi về phía tiểu nhị, nói mấy câu rồi giao lại cho hắn, sau đó quay về hướng Vương Phu Nam, chỉ thấy Vương Phu Nam nhấp một ngụm rượu, sau đó đứng dậy đi theo hướng khác tránh chỗ phu phụ Hứa Tắc.

Chu Đình Tá vội vàng đuổi theo, không ngừng gọi, "Uẩn Bắc, Uẩn Bắc".

Hai người đều có chút hơi men trong người, không gian tĩnh mịch, ngẩng đầu là trăng sáng vắng vặc, chợt có mấy tiếng chó sủa vang lên như có như không.

Chu Đình Tá cúi đầu nhặt hai hòn đá nhỏ, ném một hòn cho Vương Phu Nam, chỉ về phía chuồng chó của một ngôi nhà cách đó mấy trượng trên con phố đối diện, nói: "Lâu không luyện tập, so tài chút đi."

Vương Phu Nam uể oải nhận lấy, vừa ngẩng lên đã thấy Chu Đình Tá nghiêng người nhắm phía mục tiêu, chỉ nghe 1 tiếng "Cạch" khe khẽ, hòn đá đã bay qua mình con chó rơi vào trong chuồng. Chu Đình Tá hài lòng vỗ vỗ tay: "Quá dễ! Nhắm mắt cũng ném trúng."

Vương Phu Nam cân nhắc hòn đá trong tay, liếc về phía chuồng chó, nhắm mắt ném về hướng đó. Không nghe tiếng hòn đá rơi xuống đất, nhưng đột nhiên, "Gâu gâu gâu", tiếng sủa có vẻ tức giận, chắc hẳn là bị ném trúng! Con chó xui xẻo đang ngủ còn bị chọc, sủa liên hồi, ngay sau đó, một tràng mắng chửi từ trong nhà vang tới: "Đồ súc sinh! Có bản lĩnh chờ ông đây tới bắt người! Ông mà bắt được ông đưa người lên quan phủ!"

Chu Đình Tá kéo Vương Phu Nam chạy, nhưng một con chó sủa làm những con khác cũng sủa theo, tiếng sủa ông ổng từ khắp nơi không hện

mà cùng vang lên, cả phường đang yên ắng bỗng trở nên náo nhiệt. Chủ nhà trọ và mấy gã sai vặt ùa ra đường, nháo nhác nhìn quanh, tưởng rằng nhà nào có hỏa hoạn hay trộm cướp.

Hứa Tắc và Thiên Anh đi tới cửa cũng vừa lúc tiếng chó sủa dần ngừng, đang muốn ra ngoài xem thế nào, thấy mọi người đang quay vào, miệng lầm bầm oán trách: "Sửa cái gì không biết, chẳng thấy cái quái gì cả"

Thiên Anh kéo Hứa Tắc về nhà, gần đến cổng chợt thấy hai nam nhân cao lớn đứng trước cửa vừa thở hổn hển vừa cười đùa.

Thiên Anh tinh mắt, nhanh chóng nhận ra một người trong đó là Vương Phu Nam, nàng liền xì mặt, không buồn chào hỏi, chỉ quay ra nói với Hứa Tắc: "Người ở đây chờ ta, ta đi lấy thuốc rồi ra ngay", sau đó quay người đi nhanh vào nhà.

Hứa Tắc ngoan ngoãn đứng im tại chỗ, Chu Đình Tá nhìn về phía nàng, sau đó lại quay đi, dùng thủ ngữ nói chuyện với Vương Phu Nam -

"Sao hăn lại quay về nhà lấy thuốc trị thương?"

"Tiểu nhị không đưa hộp thuốc của ta cho bọn họ?"

"Chẳng nhẽ tên tiểu nhị đó nuốt luôn rồi?!"

"Đều là huynh hại ta, mất toi hộp thuốc."

Vương Phu Nam nhìn Chu Đình Tá, lại lén liếc thấy Hứa Tắc vẫn nhìn về phía này, mái tóc hoa râm dưới ánh sáng bàng bạc chợt trở nên mờ lung, dễ chịu.

Hơn nữa, nàng nhìn về phía này một chút lại mỉm cười một cái.

Nhìn hiểu sao?

Vương Phu Nam không rõ.

Ám hiệu trong quân doanh người ngoài khó mà hiểu được, nhưng nụ cười của Hứa Tắc kia dường như là nàng hiểu rõ vậy, quả thực khiến người ta phải thấy băn khoăn.

Hứa Tắc dời tầm mắt về hướng cửa. Chu Đình Tá cũng thấy không còn gì thú vị, vỗ vai Vương Phu Nam nói: "Hôm nay vẫn chưa đã, hẹn ngày khác đến giáo trường tỉ thí một phen. Cáo từ."

"Đường đêm, đi thông thả." Vương Phu Nam đưa mắt nhìn đồng liêu đi xa, rồi quay lại nhìn Hứa Tắc, chậm rãi bước tới: "Muội phu không trở về phủ sao?"

Hứa Tắc nghe tiếng quay người lại, ngẩng đầu lên trả lời: "Có chút việc, định ở lại bên ngoài."

Chính trực, thẳng thắn, má lúm đồng tiền lại ẩn giấu tâm cơ.

Vương Phu Nam thấy nàng nói vậy cũng không ngại nói thẳng: "Ngũ thúc giận chuyện hôm nay ở gia yến nên không cho muội phu trở về sao?"

Hứa Tắc chỉ cười không nói.

Ánh mắt Vương Phu Nam nhìn lên vết thương trên trán nàng, đúng lúc này Thiên Anh từ bên trong khăn cấp lao tới. Thiên Anh nhìn Vương Phu Nam đứng cạnh Hứa Tắc, lại còn gần như vậy, trong nháy mắt xị mặt xuống, đem hộp thuốc cùng công phục sạch đưa cho Hứa Tắc: "Ta không tiền, chàng mau trở về nhà trọ nghỉ ngơi, nhớ bôi thuốc đó."

Hứa Tắc khẽ đáp lại một tiếng, đang định xoay người rời đi, lại bị Vương Phu Nam gọi lại: "Bị thương ở mặt để lại sẹo không tốt đâu, dùng thuốc nên cẩn thận một chút."

Thiên Anh đã rất nhiều năm không có nói chuyện cùng Vương Phu Nam, nghe thấy hẳn nói mấy lời này đột nhiên muốn phá lệ, vì vậy quay đầu trừng mắt nhìn Vương Phu Nam, giọng nói có chút hung dữ: "Thập Thất lang nói vậy là ý bảo thuốc của ta không tốt? Thuốc của ta tốt hay không, có để lại sẹo hay không thì liên quan gì tới Thập Thất lang? Mười mấy năm trước không quản, cứ gì bây giờ lại muốn xen vào. Đa tạ huynh có ý nhắc nhở, nhưng để lại sẹo thì đành chịu thôi, ai bảo chúng ta vừa nghèo vừa khó kia chứ."

Thiên Anh như một con nhím đang xù lông, cực kỳ giận dữ.

Hứa Tắc nhận thấy tình huống căng thẳng, chạm một cái có thể bùng nổ, liền cầm tay Thiên Anh, quay đầu về phía Vương Phu Nam lãnh đạm nói: "Thiên Anh là phu nhân của Hứa mỗ, tất sẽ tự biết lo lắng cho phu quân, sẽ không tùy ý lấy thuốc trị thương không tốt. Vương Đô Úy lo lắng thừa rồi, Hứa mỗ đi trước, hẹn gặp lại."

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cuộc Hẹn

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hăn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hăn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chút cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đừu hiu, tiền trong túi cũng đừu hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rể trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rể ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điếm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưới con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Suối Nước Nóng Ly Sơn

Dòng sông Bá nằm ở phía đông thành Trường An.

Có câu "Bá liễu phong tuyết", là ý nói thán ba bên cầu sông Bá, bông liễu theo gió bay đầy trời như tuyết. Cây liễu, hay nói chính xác hơn là những cây liễu bên cầu sông Bá, không biết đã ở đây bao nhiêu lâu, thân cây cao lớn mạnh mẽ, sinh sôi một cách kỳ diệu bất chấp năm tháng. Giữa tiết trời lạnh giá của mùa đông, khi những mầm cây thu mình tránh rét, những cành liễu phủ một màu nâu xám lắc lư trong ánh nắng chiều, người đi đường cũng dần thừa thốt.

Hứa Tắc cười lừa qua cầu sông Bá, vừa đúng lúc đẹp nhất của buổi hoàng hôn.

Những người sống lâu trong vùng đều biết, chỉ có đứng ở chỗ này mới có thể thấy được hết vẻ đẹp của Ly Sơn. Hứa Tắc bất giác đi chậm lại, nheo mắt nhìn, cách đó không xa, có đứa bé đang ôm cành liễu trong ngực.

Đứa bé còn rất nhỏ, có lẽ còn chưa biết đi chưa biết nói, được người phụ nữ bế cho một cành liễu, nó đưa cho người đàn ông đang dắt lừa đứng đợi ở đối diện. Người đàn ông nhận cành liễu bèn xoa đầu đứa bé, rồi nói lời từ biệt với người phụ nữ kia, sau đó liền cười lừa lên đường.

Vì là giao lộ, cầu sông Bá ngày ngày đều chứng kiến những cảnh nghênh đón tiễn đưa, "Chia ly bên cầu sông Bá, bẻ cành liễu tặng người đi xa" trở thành một việc không thể thiếu. Tiễn người đi xa, cũng mong họ trở về, nhưng có khi nào một đi không trở lại, cuộc đời này đâu phải không thấy chuyện đó bao giờ? Có chứ, thậm chí rất nhiều.

Người ta chỉ nghĩ, chia ly tại đây, tiễn người thân bạn bè đi xa, giống như đưa con thuyền cô độc vào giữa biển khơi mịt mờ sóng lớn, khó có thể trao đổi tin tức qua lại.

Cho nên, ngày biệt ly trở nên trịnh trọng, ngày đoàn tụ lại càng đáng giá vui mừng.

Nhưng nếu như không thể trở lại thì sao?

Không thể trở lại.

Hứa Tắc ngăm nhìn cảnh Ly Sơn hùng vĩ mỹ lệ, thở dài một hơi.

Vương Phu Nam chậm rãi đi đến bên cạnh, thấy nàng dường như tức cảnh sinh tình, liền nói: "Muội phu thấy xúc động ư?"

Hứa Tắc nén cảm xúc cười nhạt, quay lại nhìn Vương Phu Nam: "Cảnh chia ly, đoàn tụ, sao có thể không khiến người ta xúc động đây." Nàng ngưng lại một chút, lại hướng câu chuyện về Vương Phu Nam, "Thập Thất lang thường phải đi xa, chắc cũng trải qua cảnh biệt ly sum họp nhiều lần rồi nhỉ?"

Vương Phu Nam nghe nàng nói vậy, trong lòng chợt nhớ tới rất nhiều chuyện xưa. Lần đầu rời Trường An mới hơn mười tuổi, lòng tràn đầy hứng khởi được đi xa, người thân ai nấy đều lo lắng khiến người ta chợt thấy buồn cười, lúc đó đến cảnh liễu cũng không muốn cầm, cuối cùng vẫn bị mẫu thân khóc lóc sụt sùi, kiên quyết nhét vào trong ngực hẫn.

Mười tám tuổi lần đầu xuất chinh, tiễn đến đây, sư phụ vô tình nói: "Đã xuất chinh thì phải biết rất có thể không trở về được nữa, nhưng cũng đừng có mà nhát chết làm kẻ đào binh, mau cút đi", lúc đó chỉ biết cười hì hì.

Sau đó, khi thực sự ở giữa chiến trường chém giết đao kiếm vô tình, mới nhận ra rằng "Ai, nếu sớm biết có thể không trở về được nữa thì đã nhận lấy cảnh liễu rồi."

Thế nhưng hắn lại nói với Vương Phu Nam: "Biệt ly nhiều lại khiến người ta chai sạn."

Thờ ơ, vô tình.

Hứa Tắc cười một tiếng, vung roi thúc lừa đi tiếp.

Hai người đến Chiêu Ứng thì đã khuya, bình thường các nhà giờ này đã ăn cơm tối xong xuôi, vậy mà hai người này ôm bụng rỗng đi một mạch tới chùa Thạch Ung trên ngọn núi phía đông Ly Sơn.

Trăm năm trước, từng có vị đế vương xây hành cung, thượng uyển trên núi Ly Sơn, thậm chí hàng năm vào tháng mười đều tới đây nghỉ dưỡng, đến năm sau mới trở về Trường An. Thời đó, đi cùng thánh giá còn có cả trăm vị quan lại, ăn ở làm việc đều ở trong thành Chiêu Ứng. Thành Chiêu Ứng xưa cũng từng phồn vinh tựa như Trường An vậy.

Nhưng rồi cuộc cũng thành mây thành khói, Chiêu Ứng dần trở nên âm đạm, điện Ly Sơn cũng thành chốn hoang vu, chỉ còn cỗ bách tuyết từng ngạo nghễ giữa núi non, sừng sững đứng đón lữ khách mỗi ngày.

Nếu là một trăm năm trước, vào mùa thu đông, Ly Sơn nhất định được giới nghiêm cẩn mật, đâu đến lượt những kẻ như Hứa Tắc tới đây tắm suối nước nóng vào buổi tối thế này.

Có lẽ Hứa Tắc không chỉ từng đến đây tắm suối nước nóng, nàng còn từng sống ở đây một thời gian dài.

Lúc hai người đến cổng chùa Thạch Ung, Vương Phu Nam tưởng đã đến nơi nhưng Hứa Tắc không vào mà tiếp tục đi về phía trước. Nàng dừng

lại ở một nhà dân cạnh chùa, ngôi nhà thấp nhỏ, đơn sơ, cánh cửa là những cành cây ghép lại, khoảng sân nhỏ có hàng thông xanh mướt bao quanh. Bỗng một con chó sủa mừng rỡ đứng lên, sủa lên mấy tiếng "Gâu gâu".

Hứa Tắc đẩy cửa bước vào, bên trong có người ra đón. Người nọ thấy Hứa Tắc, vô cùng bất ngờ: "Tam lang! Sao Tam lang lại quay về đây?"

"Ngày mai được nghỉ, đệ về thăm nhà một chút." Nàng nói xong, nghiêng người nhìn Vương Phu Nam: "Vị này là Vương Đô Úy." Rồi lại quay về phía Vương Phu Nam giới thiệu: "Đây là gia huynh Hứa Sơn."

Hai người chào hỏi, buộc lừa ngựa lại, Hứa Sơn đưa hai người họ vào nhà, bảo thê tử đi chuẩn bị cơm nước.

Trong núi chỉ có cơm canh đạm bạc, có khách tới cũng chỉ thêm chút thịt thú rừng, nhưng đang lúc đói bụng, ăn vào lại thấy rất ngon miệng.

Hiểu biết của Vương Phu Nam về Hứa Tắc chỉ là "Không phải nhân sĩ Trường An, xuất thân bần hàn, là đệ tử của một thầy lang ở Bỉ bộ, làm trực quan ở Bỉ bộ, cưới Thiên Anh", ngoài ra thì hoàn toàn không rõ.

Giống như việc trước khi tới đây, hẳn không hề biết Hứa Tắc còn có huynh trưởng, lại càng không biết nhà của Hứa Tắc nằm ở phía đông ngọn núi này.

Nhưng hiển nhiên vẫn có những điểm khả nghi, thí dụ như, vị huynh trưởng tướng mạo cục mịch, mặt mũi cũng không có nửa điểm giống với Hứa Tắc, căn bản không giống người một nhà.

Hứa Tắc không nói quá nhiều chuyện riêng trên bàn cơm, ăn xong liền đứng dậy, nói lâu chưa được tắm rửa rất khó chịu, chạy đi ngâm nước nóng trước.

Gần chùa Thạch Ung có một hồ nước nóng nhỏ, lại ở vị trí khuất, rất ít người biết nên vô cùng sạch sẽ. Hứa Tắc mang theo quần áo sạch đến hồ nước, chỉ để lại một ngọn đèn mờ dưới đất.

Nàng bước xuống hồ, ngồi dựa vào vách đá phía sau, cơ thể chìm trong làn nước nóng ấm. Hơi nước nóng không ngừng bốc lên, Hứa Tắc ngẩng đầu hít một hơi thật sâu. Bầu trời không trăng sao, chỉ có cây thường xanh cổ thụ đứng che khuất tầm mắt.

Bao ngày mệt mỏi, bận rộn, vào giờ khắc này mới được thư giãn, nàng xoa bóp các khớp xương đã cứng ngắc vì tê mỏi, chợt nghe tiếng chó sủa "Gâu gâu gâu" vang lên.

Hứa Tắc chìm người xuống, chỉ lộ đầu ở trên mặt nước.

Rất nhanh liền nghe thấy tiếng bước chân đến gần, là Vương Phu Nam. Đi cùng hắn là con chó săn nhà Hứa Tắc nuôi. Con chó săn này dường như cùng lớn lên với Hứa Tắc, vô cùng tình cảm, ăn ý. Hứa Tắc để nó đứng canh bên ngoài, nếu có ai đến thì sủa lên đánh động.

Con chó săn so với con lừa nhỏ của Hứa Tắc thì thông minh hơn gấp cả trăm lần, giống như có thể hiểu thấu tâm tư của chủ nhân vậy, nó đợi Vương Phu Nam đến cũng liền chạy theo, sau đó ngồi cạnh tảng đá kế bên Hứa Tắc.

Thời tiết lạnh giá, Vương Phu Nam chỉ mặc một thân trung y mỏng. Hắn một tay cầm đèn lồng, một tay cầm chiếc hộp, tư thái ung dung, thậm chí còn có vài phần phiêu dật. Hứa Tắc ở cách hắn một quãng xa, lại chỉ để lộ mỗi đầu, hơi nước bốc lên nghi ngút, nếu không nhìn kỹ cũng không rõ đang ở đâu.

Vương Phu Nam biết ý, đặt đèn lồng và chiếc hộp xuống, cũng không đi tới chỗ Hứa Tắc. Hứa Tắc nhích người lên một chút, ngẩng đầu chào hắn.

"Muội phu trốn trong góc làm gì, a huynh của muội phu đưa rượu cho ta, ta còn đang định mời muội phu cùng uống."

"Thập Thất lang uống trước đi, ta ngâm một lát đã."

Trong khung cảnh ảm đạm, chỉ nghe giọng nàng có phần ẻo oải, rầu rĩ, nhưng lại hết sức tự nhiên, cơ hồ không có gì đáng nghi.

Vương Phu Nam vẫn mặc nguyên trung y bước xuống nước. Hứa Tắc mơ hồ nhìn thấy một thân trung y trắng, khoe môi khẽ cong lên, cười nhạt.

Nếu nói Vương Phu Nam tới đây không phải có ý dò xét nàng, nàng không tin.

Mặc nguyên quần áo xuống nước, chẳng nhẽ lại sợ nàng chiếm tiện nghi nhìn được cơ thể hăn?

"Đó giờ cứ tưởng người trong quân phóng khoáng hơn bọn ta nhiều lắm, vậy mà Thập Thất lang lại thích mặc nguyên quần áo đi ngâm nước nóng sao?" Nàng chế giễu nhưng cũng vẫn chừa lại lối thoát cho hăn: "Người trong quân ngũ đa phần thân hình cao lớn, mà ta cơ thể lại gầy yếu, Thập Thất lang là sợ Hứa mỗ nhìn thấy lại tự ti?"

Vương Phu Nam nghe vậy trong lòng chợt thấy lộ bộp, hăn vạn lần không ngờ Hứa Tắc sẽ khiêu khích hăn như vậy. Nói Hứa Tắc là nam nhân, hăn cảm thấy có gì đó là lạ, không đúng; nhưng nếu nói Hứa Tắc là nữ giả nam trang, mà lại có thể thản nhiên đến mức này thì cũng khiến người ta không thể không phục.

"Không có." Vương Phu Nam bước ra khỏi mớ suy nghĩ rắc rối, "Trời lạnh quá, xuống nước mới cởi quần áo sẽ đỡ lạnh hơn." Vương Phu Nam vừa nói vừa cởi trung y, rồi đặt bộ quần áo ướt lên bờ.

Sau khi thích ứng với làn nước ấm, Vương Phu nam đưa tay lên bờ mò lấy hộp gỗ, lấy cái khay và bình rượu ra, đặt trên mặt nước.

Hai người ngâm nước nóng một hồi, Hứa Tắc yên lặng hưởng thụ cảm giác thư thái, Vương Phu Nam cũng không quấy rầy nàng, bởi vì cách đó không xa có một con chó săn đang chăm chăm nhìn hằm một cách hung tợn.

Có cảm giác như, nếu hằm có bất kỳ lời nói hay hành động nào, nó sẽ lập tức nhào tới.

Qua một lúc lâu, Vương Phu Nam mới mạo hiểm mở lời: "Rượu nóng tốt lắm, ta đưa qua cho muội phu nhé?"

Hứa Tắc hé mắt, đang định từ chối, Vương Phu nam đã cầm khay rượu nhích người di chuyển tới. Chân mày khóe mắt nàng hiện rõ sự căng thẳng, con chó săn ngồi bên cạnh cũng nhấp nhồm không yên.

Hứa Tắc gõ nhẹ lên phiến đá ý bảo chó săn đừng động, lại trầm ổn nhìn Vương Phu Nam đi từ bên kia về phía mình.

Cảm giác bức bí ập tới như dòng nước nóng ấm tuôn trào không ngừng không nghỉ.

Ánh mắt Vương Phu Nam dừng lại trên khuôn mặt Hứa Tắc, thái dương nàng khẽ giật.

Ánh sáng mờ ảo, hơi nước dày đặc vẫn bốc lên nghi ngút ở giữa hai người, Vương Phu Nam đặt chiếc khay vào giữa, một tay rót rượu rồi đưa cho Hứa Tắc một ly.

Hứa Tắc đưa tay nhận lấy, cánh tay nhỏ nhắn so với cánh tay rắn chắc của Vương Phu Nam, quả là khiến người ta cảm thấy tự ti mặc cảm.

Nàng ngửa đầu uống cạn, sau đó đặt ly rượu lên khay, nói tiếng cảm ơn.

Nhờ có ly rượu này, bầu không khí giữa hai người trong nháy mắt dường như trở nên hòa hoãn được vài phần. Vì đang ở rất gần, nên dù ánh sáng mờ hồ, cũng có thể nhìn rõ được vẻ mặt của đối phương. Vương Phu Nam mặt rất thản nhiên, giống như thực sự chỉ muốn cùng mọi người uống rượu, còn Hứa Tắc lại là một bộ lãnh đạm như thường lệ, giống như không hề có hứng thú với việc này.

Hai người uống hết ly này tới ly khác, nói từ chuyện "tìm ra hồ nước nóng này như thế nào" đến "tửu lượng của Hứa Tắc ra sao", rồi từ chuyện "Hứa gia đã ở đây bao lâu" đến "Con chó săn ngồi cạnh Hứa Tắc tên là gì", toàn những câu chuyện không đầu không cuối.

"Vậy rốt cuộc con chó săn này tên là gì?"

"Hứa Tùng."

"Có cả họ sao?"

"Hứa gia không có con gái, phụ thân ta nuôi nó như mọi người của ta."

"Chó cái?" Vẻ mặt Vương Phu Nam như vụn vụn lần không ngờ tới.

"Ừ." Hàn huyên lâu như vậy, Hứa Tắc đã hoàn toàn trấn tĩnh lại, bên khóe môi lại nở nụ cười như có như không: "Thập Thất lang sao lại kinh ngạc như vậy, chẳng lẽ là bị con chó thấy hết rồi nên xấu hổ sao?"

"Không phải thế." Vương Phu Nam vội vàng phủ nhận, hẩn đứng im trong nước đã một lúc lâu, vô thức nhích người một chút, ánh mắt bất giác nhìn vào trong con người sâu thẳm như mặt nước tĩnh lặng của Hứa Tắc.

Ở vị trí này, cơ thể hai người khó tránh khỏi đụng vào nhau, chân Vương Phu Nam vô tình chạm vào bắp chân Hứa Tắc, ánh mắt vốn trầm tĩnh của nàng đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Nhưng hiển nhiên, Vương Phu Nam không nhận ra giây phút thất thần ngắn ngủi ấy của nàng. Ánh mắt của hắn nhìn lên vết thương trên trán nàng, vết thương đã sắp lành, chỗ đóng vảy cũng không còn nhìn rõ lắm, một tầng mồ hôi mỏng mịn phủ trên gương mặt, không rõ là do hơi nước nóng xông lên, hay bởi vì quá căng thẳng.

Hứa Tắc nhạy bén thấy được vẻ thất thần và khí thế đang yếu dần của Vương Phu Nam.

Hắn đã đánh mất thế chủ động.

"Thập Thất lang."

Vương Phu Nam sực tỉnh, hiển nhiên không hiểu sao Hứa Tắc lại đột nhiên gọi mình như vậy.

"Huynh giẫm lên chân Hứa mỗ rồi."

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thạch Ung Cốc

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hăn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hăn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chú cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đù hiu, tiền trong túi cũng đù hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúí hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúí hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cú ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điểm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưới con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cá Chép Nhà Nghèo ...

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chú cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đừu hiu, tiền trong túi cũng đừu hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điếm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưỡi con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tuyên Chọn Văn Võ...

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chút cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đù hiu, tiền trong túi cũng đù hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúí hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúí hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điểm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưỡi con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Người Làm Luật...

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chút cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đừu hiu, tiền trong túi cũng đừu hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rể trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rể ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điếm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưỡi con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Kế Trương Lương...

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chú cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đừu hiu, tiền trong túi cũng đừu hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rể trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúí hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rể ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúí hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điếm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưới con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thú kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Số Tứ Trụ...

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hăn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hăn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chú cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đừu hiu, tiền trong túi cũng đừu hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rể trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rể ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điếm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưỡi con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Trường Danh Bảng

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chú cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đừu hiu, tiền trong túi cũng đừu hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rể trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rể ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điếm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưới con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Con Đường Phía Trước

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chú cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đù hiu, tiền trong túi cũng đù hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điểm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưỡi con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ti Thí Nơi Giáo Trường

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chú cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đù hiu, tiền trong túi cũng đù hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúí hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúí hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điểm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưới con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàn hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Núi Trên Vai

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chút cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đù hiu, tiền trong túi cũng đù hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúí hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúí hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điểm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưỡi con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Sĩ Thứ Phân Tranh

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chút cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đừu hiu, tiền trong túi cũng đừu hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điếm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưỡi con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Trục Giác Khoa...

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hăn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hăn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chút cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đù hiu, tiền trong túi cũng đù hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúí hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúí hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điểm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưỡi con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Năm Vĩnh An...

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chú cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đù hiu, tiền trong túi cũng đù hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúí hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúí hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điểm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưới con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tết Thượng Nguyên

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chú cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đù hiu, tiền trong túi cũng đù hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúí hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúí hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cú ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điểm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưỡi con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Dòng Máu Anh Hùng...

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chút cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đù hiu, tiền trong túi cũng đù hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điểm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cú ghi chép, chóp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điểm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưới con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nghe Tiếng Hạc Kêu...

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hẳn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hẳn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chút cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đừu hiu, tiền trong túi cũng đừu hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điếm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưới con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thú kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

CON RỄ

Triệu Hi Chi

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hựu Nhất Thôn...

Thiên Anh hung hăng ném ánh mắt coi thường về phía Vương Phu Nam, Hứa Tắc cũng hòa với Thiên Anh để hăn thấy rằng, với họ, lòng tốt của hăn chẳng qua cũng chỉ là cáo chúc tết gà mà thôi.

Thế nhưng, với Vương Phu Nam mà nói, những hành động đó của phu phụ Hứa Tắc không đáng để tâm.

Thiên Anh nắm chặt tay Hứa Tắc. Vương Phu Nam lại không mảy may để ý, mở hộp thuốc của mình ra, dùng tay chấm chấm một ít thuốc, thoa lên vết thương trên trán Hứa Tắc.

Hứa Tắc khẽ cau mày.

Vương Phu Nam chỉ mãi chăm chú cho vết thương trên trán Hứa Tắc, nhưng cũng không quên mở miệng: "Thiên Anh kia, nhiều lúc mạnh miệng nhưng ngoài việc giữ được chút thể diện không cần thiết, thì chẳng còn gì. Thừa nhận sự thật thì có gì khó khăn, thuốc của muội tốt hay không tốt, vết sẹo trên trán muội là minh chứng rõ nhất."

Vương Phu Nam thoa thuốc xong thì thản nhiên thu tay về, vẻ mặt rất bình thản, không tỏ ý khiêu khích nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn: "Thuốc của Thiên Anh vừa đưa là thuốc từ mười năm trước, muội phu nếu thấy còn dùng được thì cứ dùng, nếu thấy không được thì dùng cái này." Vương Phu Nam vừa nói vừa kín đáo đưa hộp thuốc của mình cho Hứa Tắc, cũng không nói thêm lời nào với Thiên Anh, liền đi vòng qua cửa ngách vào nhà, cái túi hình cá màu bạc lắc lư bên hông.

"Hắn ta như vậy là có ý gì!" Thiên Anh tức giận đóng sầm cửa lại, lại cau mày quay về phía Hứa Tắc, giằng lấy hộp thuốc trong tay nàng: "Không được phép dùng!"

Trên đường chợt có mấy tiếng chó sủa.

Hứa Tắc cúi đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn hộp thuốc Thiên Anh cầm tới: "Thuốc này chắc đúng là từ mười năm trước."

Hứa Tắc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiên Anh, Thiên Anh trề môi, không cam lòng thừa nhận: "Nhà chúng ta không thường dùng cái này cho nên mới để lâu như vậy, nhưng sao hắn lại biết được?!"

Hứa Tắc lắc đầu nhìn một cái: "Cái hộp cũ quá rồi, kiểu dáng cũng là từ rất lâu, cho nên..."

Thiên Anh mím môi suy tính một hồi, do do dự dự nói: "Thuốc cao để lâu cũng không sao đúng không? Để mười năm hai mươi năm... cũng vẫn dùng được mà, ta..."

"Chờ chút." Hứa Tắc đưa tay tỏ ý bảo nàng dừng lại, "Đây là thuốc năm đó nàng dùng sao?"

Thiên Anh gật đầu một cái.

"Cuối cùng trán nàng vẫn còn sẹo, thế mà bây giờ nàng lại bảo ta dùng cái này."

Thiên Anh lại gật gật đầu, lại thấy không đúng: "Trời ạ... Hôm nay nào ta bị hỏng rồi sao? Thuốc này đúng là không thể dùng, nhưng mà..." Nàng cúi đầu nhìn xuống hộp thuốc của Vương Phu Nam trong tay mình: "Nhưng ta lại không muốn người dùng thuốc hắn đưa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng ta cũng không muốn người bị sẹo..."

"Không sao." Hứa Tắc nhìn ra trong lòng Thiên Anh hẳn đang rất rối, bèn mỉm cười thay nàng quyết định: "Không dùng cả hai, tự ta sẽ có cách, không còn sớm nữa, nàng về trước đi."

"Thật không? Đừng có gạt ta."

Hứa Tắc gật đầu một cái: "Mau về đi, còn lần nữa chắc tới sáng đó."

Thiên Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn, mãi mới mở cửa bước vào nhà. Đèn lồng lắc lư trong gió, một con chuột chạy vọt qua, võ hầu tuần đêm đi bên này đường, Hứa Tắc cúi đầu khom lưng bước thật nhanh về khách điểm.

Khách điểm náo nhiệt như vậy cuối cùng cũng đến giờ nghỉ, tiểu nhị đang bận bịu quét dọn, Hứa Tắc tới trước quầy gặp chủ tiệm hỏi thuê một gian phòng, còn đang bàn dở nàng lại tìm được tiểu nhị cầm hộp thuốc của Chu Đình Tá, hơn nữa còn thuận lợi mà lấy lại được.

Quả đúng là Hứa Tắc đọc được thủ ngữ của quân đội, tất nhiên là nàng hiểu ám ngữ Vương Phu Nam và Chu Đình Tá nói với nhau lúc trước là ý gì.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Chu Đình Tá và Vương Phu Nam lại muốn đưa hộp thuốc này cho nàng, như vậy hai người họ cũng vừa mới dừng chân ở khách điểm này, thậm chí có thể ngồi ngay cạnh nàng và Thiên Anh. Nếu đúng như vậy, những gì nàng và Thiên Anh nói rất có thể đã bị nghe thấy.

Mà lúc đó Thiên Anh lại nói mấy lời không nên nói, coi như nàng đã nói lái sang chuyện khác, nhưng nếu đối phương có lòng dạ khác thì chuyện nghi ngờ không phải là không thể.

Hứa Tắc suy nghĩ mãi về vẻ mặt khó đoán của Vương Phu Nam lúc trở vào nhà, khiến cả đêm đó đều nằm mơ thấy ác mộng.

--*--*--*--*--

Tiết trời ngày một lạnh lẽo, đù hiu, tiền trong túi cũng đù hiu theo thời tiết.

Hứa Tắc ngại ngừng kiểm tra túi tiền, ăn ở trong khách điếm rất tốn kém, cộng thêm công việc cuối năm ở Bỉ bộ vô cùng bận rộn, nàng quyết định ăn ở luôn tại phòng công vụ.

Đã mấy ngày liền, đèn đuốc ở Bỉ bộ lúc nào cũng sáng choang, tiếng tính toán lách cách vang lên không ngừng. Ở cách đó một con phố lớn Thuận Nghĩa Môn, Lễ bộ nam viên cũng thấy không vừa mắt, một quan viên trẻ tuổi trực đêm than phiền: "Bỉ bộ là nha môn ích kỷ nhất chưa từng có, đêm hôm khuya khoắt làm làm cái rằm ấy, không cho ai ngủ à", "Không được ngủ ngon mặt ta xạm đen đi rồi", "Bảo sao người bên Bỉ bộ lại tóc bạc hết như vậy", "Mấy người Bỉ bộ cắm rễ trong phòng công vụ mười bảy mười tám ngày liền không tắm, thúì hoắc!"

Lữ Chủ bộ cùng trực đêm với Hứa Tắc tỏ vẻ bất bình: "Lũ chó má, xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng bàn tính, có thiên lý nhĩ à! Ai ồn ào không cho bọn chúng ngủ! Trực đêm còn ngủ ngủ cái rằm!"

Hứa Tắc nghe xong cười nhạo một tiếng, Lữ Chủ bộ cáo già vốn luôn hiền hòa ngọt nhạt, tức tối nói: "Cười cái rằm, bọn họ nói người đó, cắm rễ ở đây không chịu về nhà mà tắm rửa, sắp thúì hoắc như xác chết rồi!"

"Ngày mai được nghỉ ta sẽ về tắm ngay." Hứa Tắc đáp. Nàng vẫn cầm cúi ghi chép, chớp mũi như dính sát vào cuốn sổ.

"Người muốn hồng mắt sao!" Lữ Chủ bộ gay gắt nhắc nhở, sau đó lại loẹt quẹt lê bước chân tới ngăn tủ của Hứa Tắc, giọng hòa hoãn: "Tòng Gia, ta ăn một ít điểm tâm của người nhé."

"Ừ." Hứa Tắc không để ý chút nào nói.

Lữ Chủ bộ háo hức mở tủ, lấy hộp đựng đồ ăn ra nhìn một cái, nhất thời "A" một tiếng: "Không! Phu nhân người là muốn hòa ly với người sao? Tại sao không làm chút đồ điểm tâm nào?"

"Nếu lần tuyển chọn này có kết quả tốt, nàng mới làm đồ điểm tâm cho ta." Hứa Tắc vẫn cắm cúi làm việc.

Lữ Chủ bộ đảm nhiệm chức vụ quan viên cơ sở ở Bi bộ đã nhiều năm mà không được thăng chức, nghe thấy vậy cũng đồng cảm, đã bao lần người nhà mong đợi mình được thăng cấp nhưng kết quả lại làm người ta thất vọng. Hắn lắc đầu một cái than thở: "Hết lần tuyển này đến lần chọn khác, đã bao nhiêu lần rồi, thăng quan tiến chức đều không tới lượt ta, năm nay tới tư cách được xét tuyển chọn cũng không có."

Mười tháng "Đông tập" [1] vừa qua, là đến giai đoạn kiểm tra tư cách tham gia tuyển chọn, bỏ lỡ thời gian này cũng coi như là bỏ lỡ kỳ tuyển chọn. Năm nay Hứa Tắc cũng tham gia tuyển chọn, các loại văn thư "Giáp lịch" [2] cũng đã đưa đến Nam Tào [3] từ sớm để tiến hành kiểm tra, nếu xuất thân, học vấn... phù hợp, mới có thể tham gia kỳ tuyển chọn do Lại bộ hoặc Binh bộ Thượng thư chủ trì. Nhưng Hứa Tắc là quan văn, nên chỉ có thể tham gia tuyển chọn của bộ Lại.

Thi tuyển chọn cũng rất nghiêm khắc, kiểm tra soát người đều có cả, nhưng so với thi chế khoa vẫn được coi là dễ dãi. Vậy nên Hứa Tắc mới muốn tham gia kỳ tuyển chọn này, tuy có chút mạo hiểm, nhưng ít ra cũng dễ dàng hơn thi chế khoa.

Dĩ nhiên hiện tại thì chưa đến lúc phải lo chuyện thi cử, đợt kiểm tra gần nhất chính là đối chiếu hồ sơ. Mặc dù Hứa Tắc có thành tích thi cử thuộc hàng tốt nhất, xuất thân cũng không có điểm nào không hợp lệ, nhưng trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví như có người bị Nam Tào tốt cáo, khiến cho bị mất tư cách tham gia hơn nữa còn bị gạch tên vĩnh viễn. Cho nên chỉ có trời mới biết người sẽ gặp phải chuyện gì?

Hứa Tắc ngừng bút, không hiểu do mệt mỏi quá độ hay thế nào, mí mắt nàng cứ giật liên hồi, không tài nào tiếp tục làm việc được nữa.

Cũng may rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, chiều hôm đó Hứa Tắc chuẩn bị về từ sớm. Vốn định trở về Vương phủ dò hỏi thái độ nhạc phụ, nhưng Thiên Anh từ sớm đã nhờ người thân bên bộ Hộ đưa giấy tới, nói Vương Quang Mẫn vẫn còn đang giận, Hứa Tắc không nên về nhà, tìm chỗ nào đó mà nghỉ ngơi.

Hứa Tắc trên người chẳng có gì, càng không thể giống các quan viên khác đến Bình Khang phường uống rượu chơi gái, đành cưỡi con lừa nhỏ đi ra cổng Chu Tước, lộc cộc đi khắp nơi không mục đích.

Hứa Tắc mặc kệ lừa nhỏ tùy ý đi, muốn để đầu óc được thư thả một chút, đột nhiên con lừa dừng lại, thở phì phò phì phò. Hứa Tắc bỗng nghiêng người về phía trước, lại ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm, ra là Vương Phu Nam và Chu Đình Tá.

Đúng là, nơi nào không gặp, đường lớn thế này mà cũng đụng phải nhau.

Hứa Tắc đương nhiên là muốn tránh mặt, nhưng không làm sao để kéo con lừa đi theo hướng khác. Lừa ta hôm nay lại muốn làm một con lừa có chí hướng, gặp lại "Bại tướng dưới tay" đương nhiên là có hứng thú, còn tỏ thái độ "Tiểu tử thúì kia lại tới gây sự".

"Đi thôi, lần trước là người ta cố ý nhường người đó." Hứa Tắc oán thăm.

Lừa kia đầu óc có chút chậm chạp, vẫn hướng về phía con ngựa của Vương Phu Nam thở phì phì.

Chu Đình Tá thấy vậy cười nói: "Uẩn Bắc, con lừa của muội phu huynh hình như có thành kiến với con ngựa của huynh thì phải."

"Có thể có thành kiến gì được, chạy một đoạn xem còn có thành kiến gì hay không." Vương Phu Nam không thèm để ý tới con lừa ngu ngốc đối diện, không siết cương dừng lại, ngược lại còn thúc ngựa chạy tiếp.

Một người một ngựa chạy qua bên cạnh Hứa Tắc, Hứa Tắc còn chưa kịp phản ứng, con lừa ngu ngốc liền tự tiện quay đầu chạy như điên.

Ở đâu ra đạo lý lừa đòi chạy nhanh hơn ngựa, con lừa ngốc nghếch chạy trối chết cũng không đuổi kịp con ngựa cao lớn phía trước, thiếu chút nữa làm Hứa Tắc ngã xuống đường.

Vương Phu Nam bỗng nhiên ghìm cương ngựa, quay lại nhìn Hứa Tắc và con lừa của nàng đang hì hà hì hục chạy tới.

Mặt trời đang lặn đằng tây, ráng chiều đỏ rực phủ kín cả chân trời, Vương Phu Nam một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, có thể nói là uy phong tiêu sái chết người a, đúng là khiến người ta đổ kỵ.

Con lừa ngu ngốc cuối cùng cũng dừng lại thở hồng hộc, mũi vẫn phì phì không phục.

Chu Đình Tá từ phía xa nhìn thấy hết, suýt chút nữa ngã bò trên mình ngựa mà cười.

Vương Phu Nam chào hỏi Hứa Tắc, Hứa Tắc ngồi vững vàng rồi thở hổn hển đáp lại.

"Mai là ngày nghỉ, hôm nay muội phu về nhà à?"

Hứa Tắc không đáp, hỏi lái sang chuyện khác: "Thập Thất lang sao lại đi ngang qua nơi này?"

Vương Phu Nam trả lời: "Từ đông giáo trường tới, đang định đến suối nước nóng."

Tuy là mùa đông nhưng Hứa Tắc thấy hăn mặc rất ít, trên trán thậm chí còn có một tầng mồ hôi mỏng, vậy mới thấy người luyện binh chinh chiến không giống người bình thường.

Hứa Tắc kéo cương lừa nói: "Vậy không làm phiền Thập Thất lang nữa, mời đại nhân đi trước."

Vương Phu Nam lại nói: "Muội phu khách khí như vậy, là cảm thấy sống chung nhà với ta không thoải mái sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua là không quen." Hứa Tắc ngồi thẳng, đàng hoàng nói.

"Không quen còn tránh mặt, vậy làm sao có thể quen. Thiên Anh với ta tuy có chút hiểu lầm, nhưng muội phu đừng vì thế cũng không lui tới với ta. Cùng là người một nhà, cần gì phải căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ muội phu muốn gia tộc nhà ta không hòa thuận, mãi bất hòa với nhà Thiên Anh hay sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Đã như vậy, hôm nay ta làm chủ, mời muội phu cùng đi tắm suối nước nóng chung có được không?"

"Đi tắm?" Hứa Tắc cúi đầu tự nghĩ mình một cái, "Đúng là một đề nghị tốt, chỉ là -"

Thời đó không chỉ thịnh hành mời nhau ăn cơm tối lâu xanh, còn thịnh hành mời đi tắm cùng. Chẳng qua Vương Phu Nam cũng chỉ tiện miệng, nghĩ là nàng sẽ từ chối nên cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị khước từ, không ngờ Hứa Tắc lại đáp: "Hứa mỗ biết một chỗ tắm rất thoải mái nhưng lại hơi xa, cũng may mai là ngày nghỉ, chắc cũng không vấn đề gì."

Vương Phu Nam bị bất ngờ, khước môi khẽ cong lên: "Dám hỏi là nơi nào vậy?"

"Chiêu Ứng Ly Sơn."

Vương Phu Nam nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, bên kia Chu Đình Tá thấy vậy hô to: "Huynh đi đâu vậy?"

Vương Phu Nam không ngoái đầu lại đáp: "Cùng Hứa Tam lang đến Chiêu Ứng tắm suối nước nóng!"

[1] Đông tập: Thời Đường, kỳ tuyển chọn kéo dài từ tháng mười năm trước tới tháng ba năm sau. Trong vòng mười tháng chọn những người có hồ sơ tốt, điều kiện phù hợp để tập trung lên kinh ứng thí.

[2] Giáp lịch: Giống như hồ sơ bây giờ nhưng bao gồm ba bản được lưu ở Trung thư, Môn hạ và Lại bộ, cho nên còn có cách gọi khác là "Tam khố giáp lịch", phân đi nhiều chỗ như vậy để phòng nha môn cần đến nếu tìm không được có thể sang nha môn khác lấy.

[3] Nam tào: Còn gọi là Tuyển viện, bao gồm các phái viên ngoại lang của bộ Lại và bộ Binh, có nhiệm vụ kiểm tra những người đủ tư cách tham gia kỳ tuyển chọn, còn gọi là Phán nam tào.

Table of Contents

Mục lục

Văn Án

Chương 1: Hạp Gia Yến

Chương 2: Tai Vách Mạch Rừng

Chương 3: Âm Ngữ

Chương 4: Cuộc Hẹn

Chương 5: Suối Nước Nóng Ly Sơn

Chương 6: Thạch Ung Cốc

Chương 7: Cá Chép Nhà Nghèo ...

Chương 8: Tuyển Chọn Văn Võ...

Chương 9: Người Làm Luật...

Chương 10: Kế Trướng Lương...

Chương 11: Sở Tứ Trụ...

Chương 12: Trường Danh Bảng

Chương 13: Con Đường Phía Trước

Chương 14: Tỉ Thí Nơi Giáo Trường

Chương 15: Núi Trên Vai

Chương 16: Sĩ Thứ Phân Tranh

Chương 17: Trục Gián Khoa...

Chương 18: Năm Vĩnh An...

Chương 19: Tết Thượng Nguyên

Chương 20: Dòng Máu Anh Hùng...

Chương 21: Nghe Tiếng Hạc Kêu...

Chương 22: Hựu Nhất Thôn...